

28 Οκτώβρη 1940, 2011 και 2013

ΤΑΚΗΣ ΦΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

Πριν δύο χρόνια ακριβώς, η εφημερίδα αυτή περιέγραφε ως εξής την λαϊκή μίνι-εξέγερση με αφορμή τον εορτασμό της 28ης Οκτωβρίου: «Σε διαδηλώσεις κατά της κυβερνητικής πολιτικής των Μνημονίων και του στραγγαλισμού της κοινωνίας, μετατράπηκαν οι παρελάσεις της 28ης Οκτωβρίου, στις περισσότερες πόλεις της χώρας. Αποκορύφωμα, η ματαίωση της μεγάλης στρατιωτικής παρέλασης στη Θεσσαλονίκη, μετά την εισβολή χιλιάδων διαδηλωτών στο χώρο της λεωφόρου Μεγάλου Αλεξάνδρου, και η αποχώρηση του Προέδρου της Δημοκρατίας Κ. Παπούλια, υπό τις αποδοκμασίες πολλών συγκεντρωμένων!» Η φετινή όμως επέτειος γιορτάστηκε ανενόχλητα στη Θεσσαλονίκη και ο ίδιος Πρόεδρος της Δημοκρατίας, έκανε και την αξιομνημόνευτη δήλωση : «ο ελληνικός λαός... αυτό που έπρεπε να δώσει, το έδωσε»!

Όμως, στην αντίστοιχη θέση, ένας άλλος Πρόεδρος, ο Olafur Ragnar Grimmson της Ισλανδίας, αρνήθηκε να υπογράψει το αντίστοιχο μνημόνιο που ψήφισε η Βουλή (που δεν συγκρινόταν σε αγριότητα με τα Ελληνικά μνημόνια) για να ξεπεραστεί η χρεοκοπία του τραπεζικού συστήματος που ξέσπασε το 2008. Δηλαδή, ένα νόμο που θα μετέφερε τα βάρη της χρεοκοπίας όχι βέβαια στους Τραπεζίτες που ήταν οι άμεσα ωφελημένοι της νεοφιλελεύθερης παγκοσμιοποίησης στην οποία είχαν ενσωματώσει την οικονομία, αλλά στα λαϊκά στρώματα που απλώς είχαν εισπράξει κάποια ψίχουλα από το τραπέζι. Κάτι που πολύ θυμίζει την Ελληνική περίπτωση όπου η ενσωμάτωσή μας στην παγκοσμιοποίηση, μέσω της ένταξης στην ΕΕ, μετέφερε τα βάρη της διαρθρωτικής κρίσης, την οποία ενέτεινε η ένταξη αυτή και κατέστρεψε την παραγωγική δομή της χώρας, όχι βέβαια στους ωφελημένους από αυτή, αλλά στα θύματά της.

Χαρακτηριστικά, όταν δημοσιογράφοι ρώτησαν πριν μερικούς μήνες τον Ισλανδό Πρόεδρο πώς τόλμησε να οδηγήσει την Ισλανδία σε μια μίνι-επανάσταση κατά της Νέας Διεθνούς Τάξης (ΝΔΤ), η απάντησή του (που θάφτηκε βέβαια από τα ΜΜΕ της Υπερεθνικής Ελίτ (Υ/Ε) ήταν διαφωτιστική: «Ήμασταν αρκετά σώφρονες να μην ακολουθήσουμε τις επικρατούσες орθοδοξίες τα τελευταία 30 χρόνια στον δυτικό χρηματοπιστωτικό κόσμο. Υιοθετήσαμε ελέγχους στην κίνηση κεφαλαίου, αφήσαμε τις ιδιωτικές τράπεζες να χρεοκοπήσουν, παρείχαμε στήριξη στα φτωχά στρώματα και απορρίψαμε τα μέτρα λιτότητας που βλέπετε παντού στην Ευρώπη.»

Το ερώτημα επομένως είναι, αν απορρίψουμε τις ανόητες «εξηγήσεις» περί καλής και κακής Ηγεσίας, πώς εξηγείται η στάση αυτή του Ισλανδού Προέδρου που λειτούργησε σαν καταλύτης για την άμεση ανάμιξη των λαϊκών στρωμάτων σε μια διαδικασία που τα έσωσε κυριολεκτικά από τα νύχια της Υ/Ε —η οποία δεν είναι κάποια συνωμοσία, (όπως υποστηρίζουν αφελείς ή καλοπληρωμένοι κονδυλοφόροι της), αλλά θεωρητικά και εμπειρικά στοιχειοθετημένη έννοια για τις ελίτ που διαχειρίζονται τη ΝΔΤ. Η απάντηση είναι ότι η Ισλανδία, παρόλο το λιλιπούτειο μέγεθός της, αντίθετα με την Ελλάδα, απολάμβανε οικονομική και εθνική κυριαρχία, γιατί δεν ήταν πλήρως ενσωματωμένη στη ΝΔΤ μέσω της ΕΕ, με το δικό της νόμισμα κλπ. Φυσικά, η Ισλανδία δεν είναι κανένας σοσιαλιστικός παράδεισος, αλλά, χάρη στην οικονομική κυριαρχία, τα λαϊκά στρώματα μπόρεσαν και επέβαλλαν τέτοιες πολιτικές στις ελίτ και τους επαγγελματίες πολιτικούς-όργανά τους, οι οποίες δεν είναι νοητές στην Ελλάδα. Γι' αυτό, στην Ισλανδία, δεν φάχνουν οι πολίτες της τροφή στα σκουπίδια, ούτε αυτοκτονούν μαζικά, ούτε αντιμετωπίζουν κατεστραμμένα νοσοκομεία και σχολεία, ούτε καλπάζουσα ανεργία, φτώχεια και ανισότητα.

Με άλλα λόγια, ο Ισλανδός Πρόεδρος είπε ένα «όχι» στον αληθινό σημερινό φασισμό που εκπροσωπεί η νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση, και όχι στον...ιστορικό φασισμό που σήμερα, για τους λόγους που εξήγησα σε προηγούμενα άρθρα, είναι αδύνατος σε μια παγκοσμιοποιημένη οικονομία και χρησιμοποιείται απλώς σαν περισπασμός από την καταστροφική κρίση. Όχι, βέβαια, γιατί δεν υπάρχουν ανεγκέφαλοι που αδυνατώντας να καταλάβουν ότι π.χ. η μετανάστευση έγινε πρόβλημα από την ίδια την παγκοσμιοποίηση, ξεσπούν στα θύματά της, αντί στους πραγματικούς θύτες: τις οικονομικές και πολιτικές ελίτ που κυρίως ωφελούνται από αυτή. Όμως, θα αρκούσε το κράτος να εφαρμόζει αυστηρά την ισχύουσα νομοθεσία για να είναι αδύνατο σε οποιονδήποτε ανεγκέφαλο να επιδίδεται σε παρόμοιες πράξεις. Φυσικά, οι ελίτ έχουν κάθε λόγο να περισπούν την προσοχή των λαϊκών στρωμάτων από τους πραγματικούς εχθρούς τους. Κάτι που κάνει ιδιαίτερα εύκολο το γεγονός ότι μεγάλο τμήμα της «Αριστεράς» παίζει (επιεικώς) τον ρόλο των «χρήσιμων ηλίθιων» των ελίτ, με τον «αντιφασιστικό» αγώνα της, στον οποίο ενώνονται θύτες και θύματα, λες και είμαστε στον Οκτώβρη του 1940!

Το ερώτημα όμως είναι γιατί άραγε το 2011, όταν ακόμη η κρίση μόλις άρχιζε, τα λαϊκά στρώματα πλημμύριζαν τους δρόμους ενώ, τώρα που έχει πάρει τις διαστάσεις οικονομικής καταστροφής, οι ελίτ αφήνονται ήσυχες να κάνουν την δουλειά τους; Κατά την γνώμη μου, γι'αυτό ευθύνεται πρωταρχικά η Αριστερά. Και αυτό, γιατί η μεν εκφυλισμένη «αριστερά» εξαπατά τα λαϊκά στρώματα ότι ακόμη και χωρίς οικονομική κυριαρχία, θα μπορούσαν να βγουν από την σημερινή καταστροφή, ή τα αποπροσανατολίζει με «αντιφασιστικούς» αγώνες αντί για πραγματικούς αγώνες κατά της Υ/Ε και των ντόπιων παρακλαδιών της. Από την άλλη μεριά, η αντισυστημική Αριστερά, αντί να ηγηθεί ενός νέου ΕΑΜ, περιμένει την σοσιαλιστική επανάσταση. Τέλος, υπάρχει και ένα, ακόμη χειρότερο, είδος «Αριστεράς» που ανθεί κυρίως μεταξύ δήθεν «ελευθεριακών» (που δεν έχουν σχέση με τους κλασικούς αναρχικούς) οι οποίοι θεωρούν εθνικιστικό «φαντασιακό» το αίτημα για οικονομική και εθνική κυριαρχία —απαραίτητη προϋπόθεση της λαϊκής κυριαρχίας. Έτσι, εξαπατούν τους νέους που εμπνέονται από ελευθεριακά ιδανικά ότι δήθεν και χωρίς πρόταγμα και αποδέσμευση από την νεοφιλελεύθερη παγκοσμιοποίηση και την ΕΕ, θα μπορούσαμε να οδηγηθούμε, μέσα από θεσμούς άμεσης δημοκρατίας (που προφανώς δεν έχουν σχέση με την καπιταλιστική ανισότητα!) στην Ευρώπη της άμεσης δημοκρατίας. Αρκεί να υιοθετήσουμε το παραμύθιασμα για τη Συνέλευση του Δήμου των «νέων ανθρωπολογικών τύπων» ...

Αλλά θα επανέλθω για την επιτακτική ανάγκη ενός παλλαϊκού Μετώπου Κοινωνικής και Εθνικής Απελευθέρωσης.

<http://www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos/>

Link: http://www.inclusivedemocracy.org/fotopoulos/greek/grE/gre2013/2013_11_03.html